

ваше да довършат — пълния разгром на България и на българския народ.

Това бе в най-общи и най-груби черти управлението на цар Фердинада през всичкото време на неговото царуване. При твърде голямата политическа непросветеност, при съвсем слабото политическо съзнание, за което никой не трябва и не може да го вини, на инак крайно демократичния, честния и трудолюбив народ, при една недорасла и късогледа политическа интелигенция, която бе останала без всякакви граждански добродетели и без идеализъм, и която той успя в по-голямата ѝ част да корумпира и разврати, алчният за власт и богатство, амбициозен и болезнено честолюбив Фердинанд, опирайки се главно на преданното му до предателство действащо офицерство, успя, както нявга сполучливо се изрази един мимолетен народен трибун, да превърне конституционализма на България на фикция, парламентаризма ѝ на фарс и от демократическа България да създаде една азиатска сатрапия, в която се разпореждаше по един най-произволен и най-безцеремонен начин.

Това негово управление едни нарекоха цезаризъм, други — монархизъм, трети — личен режим и пр., но, каквото и име да му се даваше, неговата същност се заключаваше в свеждането до минимум влиянието на народа в управлението на държавата, във фактическото съсредоточаване на властта в ръцете на Фердинанда и в приспособяването на строгите конституционно-парламентарни форми за най-неограниченото, привидно легално, провеждане на неговата лична воля.
